Proloog

Londen, 14 mei 1602

Het was donker in de steegjes van Southwark, donker en stil. In de lucht hing de geur van algen, riolering en dode vissen.

Onwillekeurig kneep Paul steviger in Lucy's hand en hij trok haar mee. 'We hadden beter weer langs de rivier kunnen lopen. In deze wirwar van steegjes verdwaal je zo,' fluisterde hij.

'Ja, en om elke hoek loert een dief of een moordenaar.' Haar stem klonk opgewekt. 'Heerlijk, toch? Dit is echt duizend keer beter dan tussen die benauwde muren opgesloten te zitten en huiswerk te maken!' Ze trok haar zware jurk iets op en haastte zich toen weer verder.

Hij lachte tegen wil en dank. Lucy's talent om in elke situatie te allen tijde het positieve te zien, was ongelooflijk. Zelfs het zogeheten gouden tijdperk van Engeland, dat op dit moment zijn eigen naam geen eer aan deed en zich juist van zijn duistere kant liet zien, kon haar niet afschrikken, in tegendeel juist.

'Jammer dat we nooit meer dan drie uur hebben,' zei ze terwijl hij weer naast haar kwam lopen. 'Ik had nog meer van *Hamlet*

genoten als ik het niet in afleveringen had hoeven bekijken.' Handig ontweek ze een modderplas – althans, hij hoopte dat het modder was. Uitgelaten maakte ze een wervelende pirouette. 'De tijd is ontregeld, vervloekte wendingen van het lot, en ik ben op de wereld gezet om het goed te maken. Was het niet fantastisch?'

Hij knikte en moest zich inhouden om niet weer te grijnzen. In Lucy's aanwezigheid deed hij dat te vaak. Als hij niet uitkeek, leek hij nog de eerste de beste idioot.

Ze waren op weg naar London Bridge – de Southwark Bridge, die eigenlijk veel gunstiger gelegen zou hebben, was in deze tijd domweg nog niet gebouwd. Maar als ze niet wilden dat hun stiekeme uitstapje naar de zeventiende eeuw opviel, moesten ze zich haasten.

God, wat zou hij er niet voor overhebben om eindelijk die stijve witte kraag af te kunnen doen! Het ding voelde net als zo'n plastic geval dat honden soms moeten dragen na een operatie.

Lucy sloeg de hoek om in de richting van de rivier. Ze leek in gedachten nog steeds bij Shakespeare te zijn. 'Paul, hoeveel heb je die man eigenlijk gegeven, dat hij ons binnenliet in het Globe Theatre?'

'Vier van die zware munten, geen idee wat die waard zijn.' Hij lachte. 'Waarschijnlijk was het een heel jaarloon of zoiets.'

'In elk geval heeft het geholpen. We hadden geweldige plaatsen. Dat geldt eigenlijk ook voor de rest van de reis. Het is alsof we door een tot leven gekomen schilderij lopen. Kijk maar!'

Ze kwamen aan bij de London Bridge, en net als op de heenweg bleef Lucy staan om wat huizen die op de brug gebouwd waren te becommentariëren.

Maar hij trok haar verder. 'Helaas zit er ook een authentiek

luchtje aan dit tot leven gekomen schilderij. En je weet wat meneer George altijd zegt: 'Als je te lang onder een raam blijft staan, wordt er een po boven je hoofd geleegd',' bracht hij haar in herinnering. 'En bovendien val je op als je verbaasd reageert!'

'Onzin. Ik ben het perfecte meisje uit 1602.' Ze keek omhoog naar de gevels. 'Is het niet fascinerend? Je merkt niet eens dat je op een brug staat, het ziet eruit als een heel gewone straat.'

'Er staat zelfs file! En dat op dit tijdstip.'

De brug was – in tegenstelling tot de steegjes er vlakbij – nog flink druk, maar de karren, draagstoelen en koetsen die naar de andere Theemsoever wilden, kwamen geen meter vooruit. Ver voor zich hoorden ze stemmen, gevloek en gehinnik van paarden, maar de oorzaak van de opstopping konden ze niet ontdekken. 'Het wordt tijd dat ze er een paar bruggen bij bouwen,' zei Lucy.

Vlakbij leunde een man met een zwarte hoed uit het raam van een koets. Zijn stijve witte puntkraag boog naar boven tot aan zijn oren. 'Is er geen andere weg over deze stinkrivier?' riep hij in het Frans naar zijn koetsier.

De koetsier schudde zijn hoofd. 'En al was die er wel, we kunnen toch niet omkeren, we zitten vast! Ik loop wel naar voren om te zien wat er gebeurd is. We kunnen vast zo verder, Sire.'

Grommend trok de man zijn hoofd met hoed en kraag terug de koets in, terwijl de koetsier van de bok klom en zich een weg door het gedrang baande.

'Hoorde je dat, Paul? Dat zijn Fransen,' fluisterde Lucy enthousiast. 'Toeristen in de zeventiende eeuw!'

'Ja. Heel leuk. Maar wij moeten verder, we hebben niet veel tijd meer.' Hij herinnerde zich vaag ergens gelezen te hebben dat deze

brug ooit eens verwoest was en later vijftien meter verderop weer was opgebouwd. Niet echt een goede plek voor een tijdsprong dus.

Ze volgden de Franse koetsier, maar een eind verderop stonden de mensen en voertuigen zo dicht op elkaar dat er geen doorkomen meer aan was.

'Ik heb gehoord dat er een kar met olievaten in brand is gevlogen,' zei een vrouw voor hen tegen niemand in het bijzonder. 'Als ze niet uitkijken, brandt straks de hele brug nog af.'

'Maar niet vandaag, voor zover ik weet,' mompelde Paul en hij greep Lucy's arm. 'Kom, we gaan terug en wachten aan de andere kant op onze tijdsprong.'

'Weet je het wachtwoord nog? Voor het geval we het niet op tijd halen?'

'Iets met koets en lava.'

'*Gutta cavat lapidem*, stomkop.' Giechelend keek ze naar hem op. Haar blauwe ogen fonkelden van opwinding en plotseling schoot hem door het hoofd wat zijn broer Falk gezegd had toen hij hem vroeg wat het perfecte tijdstip was. 'Ik zou niet veel tijd verspillen aan praten. Ik zou het gewoon doen. En als ze je dan een mep verkoopt, weet je hoe je ervoor staat.'

Falk had natuurlijk willen weten over wie het ging, maar Paul had geen zin gehad in discussies die begonnen met: 'Je weet toch dat elke relatie tussen een De Villiers en een Montrose puur zakelijk moet zijn!' en eindigden met: 'En bovendien zijn de meisjes Montrose allemaal vreselijk truttig, en worden ze later net zulke draken als lady Arista.'

Hoezo truttig?! Misschien gold dat voor de andere meisjes Montrose, maar zeker niet voor Lucy.

Lucy, wier moed, gevoel voor humor en schoonheid hem elke dag weer verbaasden, Lucy, die hij dingen had toevertrouwd die hij nog nooit iemand verteld had. Lucy, aan wie hij alleen maar hoefde te denken om dat warme geluksgevoel in zijn buik te krijgen…

Hij haalde diep adem.

'Waarom blijf je staan?' Ze wendde zich met een vragende blik naar hem om, maar toen had hij zich al naar haar toe gebogen en zijn lippen op haar mond gedrukt. Drie seconden lang was hij bang dat ze hem zou wegduwen, maar toen leek ze haar verrassing te hebben overwonnen en beantwoordde ze zijn kus, eerst heel voorzichtig, toen nadrukkelijker.

Eigenlijk was dit een verre van perfect moment met die afschuwelijke kraag om zijn hals, en eigenlijk hadden ze vreselijke haast, want ze konden elk moment hun tijdsprong maken, en eigenlijk…

Paul vergat het derde argument. Het enige dat nu telde, was zij.

Totdat hij de fout maakte zijn ogen te openen en zijn blik op een gestalte met een donkere kap over het gezicht viel. Geschrokken deinsde hij terug.

Lucy keek hem een moment lang geërgerd aan, werd toen rood en staarde naar haar voeten. 'Het spijt me,' mompelde ze verlegen. 'Larry Coleman zei ook al dat zoenen met mij voelt alsof iemand een handvol onrijpe kruisbessen in je gezicht duwt.'

'Kruisbessen?' Hij schudde zijn hoofd. 'En wie is Larry Coleman, in duivelsnaam?'

Nu leek ze totaal in de war en hij kon het haar niet eens kwalijk nemen. Op de een of andere manier moest hij proberen de chaos in zijn hoofd weer te ordenen. Hij trok Lucy weg uit het

licht van de fakkels, legde zijn handen op haar schouders en keek haar diep in de ogen. 'Oké, Lucy. Ten eerste: je kust ongeveer net zoals… hoe aardbeien smaken. Ten tweede: als ik die Larry Coleman tegenkom, mep ik hem op z'n smoel. Ten derde: onthoud goed waar we gebleven zijn. Maar op dit moment hebben we een piepklein probleempje.' Zonder nadere verklaring wees hij naar de lange man, die nu nonchalant uit de schaduw van een kar vandaan slenterde en zich langzaam naar het raam van de koets van de Fransman boog.

Lucy's ogen werden groot van schrik.

'Goedenavond, baron.' De rijzige man sprak ook Frans en zodra ze de klank van zijn zalvende stem hoorde, kneep Lucy hard in Pauls arm. 'Wat een genoegen om u hier te treffen.' Hij schoof de kap van zijn hoofd. 'Het is een verre reis, van Vlaanderen naar Londen.'

Uit het binnenste van de koets klonk een verraste uitroep. 'De onechte markies! Wat doet ú hier? Hoe zit dat in elkaar?'

'Dat zou ik ook graag willen weten,' fluisterde Lucy.

'Begroet men zo zijn eigen nazaat?' reageerde de man opgewekt. 'Tenslotte ben ik de kleinzoon van de kleinzoon van uw kleinzoon, en al noemt men mij wel de Man zonder Voornaam, ik kan u verzekeren dat ik er wel een heb. Meerdere zelfs, om precies te zijn. Mag ik u in uw koets gezelschap houden? Hier buiten is het niet echt aangenaam en op deze brug zal het nog wel enige tijd vast staan.' Zonder het antwoord af te wachten of zelfs maar om zich heen te kijken, opende hij de deur van de koets en klom naar binnen.

Lucy had Paul twee stappen mee opzij getrokken, uit de

lichtkring van de fakkels. 'Hij is het echt! Alleen een stuk jonger. Wat moeten we nu doen?'

'Helemaal niets,' fluisterde Paul terug. 'We kunnen moeilijk naar hem toe lopen en gedag zeggen! We mogen hier eigenlijk niet eens zijn.'

'En waarom is hij hier?'

'Dom toeval. Hij mag ons in geen geval zien. Kom, we moeten terug naar de oever.'

Maar geen van beiden verroerde zich. Alle twee staarden ze naar de donkere raampjes van de koets, nog meer gefascineerd door dit tafereel dan door wat zich zo-even op het podium van het Globe Theatre had afgespeeld.

'Ik heb u bij onze laatste ontmoeting toch duidelijk te verstaan gegeven wat ik van u vind,' klonk de stem van de Franse baron uit de koets.

'O ja, dat hebt u inderdaad!' Het zachte lachje van de bezoeker bezorgde Paul kippenvel, zonder dat hij kon zeggen waarom.

'Mijn besluit staat vast!' De stem van de baron beefde licht. 'Ik zal dit duivelse apparaat overhandigen aan de Alliantie, welke valse methoden u ook gebruikt om me daarvan af te brengen. Ik weet dat u een verbond hebt gesloten met de duivel.'

'Wat bedoelt hij daarmee?' fluisterde Lucy.

Paul schudde alleen maar zijn hoofd.

Weer klonk een zacht lachje. 'Mijn kortzichtige, verblinde voorvader! Uw leven – en het mijne – was zoveel makkelijker geweest als u naar mij had geluisterd in plaats van naar uw bisschop of die beklagenswaardige fanatiekelingen van de Alliantie. Als u uw verstand gebruikt had in plaats van uw rozenkrans. Als

u ingezien had dat u deel uitmaakt van iets groters dan wat uw priester u predikt.'

Het antwoord van de baron leek te bestaan uit een Onzevader; Lucy en Paul hoorden hem heel zacht mompelen.

'Amen!' zei de bezoeker met een zucht. 'Dus dat is uw laatste woord hierover?'

'U bent de duivel in eigen persoon!' spuwde de baron uit. 'Verlaat mijn koets en kom me nooit meer onder ogen.'

'Zoals u wenst. Dat is een kleine moeite. Ik heb het u niet eerder verteld, zodat u zich niet onnodig zou opwinden, maar op uw grafsteen, die ik met eigen ogen gezien heb, staat als sterfdatum 14 mei 1602.'

'Maar dat is…' stotterde de baron.

'…vandaag, precies. En het is al bijna middernacht.'

Ze konden de baron naar adem horen snakken.

'Wat doet hij nou?' Lucy greep Paul bij de arm.

'Hij overtreedt zijn eigen wetten.' Pauls kippenvel had nu ook zijn nek bereikt. 'Hij praat over…' Hij onderbrak zichzelf, want in zijn maag voelde hij een zeer bekend, draaierig gevoel.

'Mijn koetsier kan elk moment terugkomen,' beweerde de baron. Zijn stem klonk niet langer geërgerd, maar eerder angstig.

'Ja, daar twijfel ik niet aan,' reageerde de bezoeker bijna verveeld. 'Daarom heb ik ook nogal haast.'

Lucy had haar hand op haar buik gelegd. 'Paul!'

'Ik weet het, ik voel het ook. Die vervloekte mist… We moeten rennen als we niet akelig diep omlaag willen storten, de rivier in.' Hij pakte haar bij de arm en trok haar mee, waarbij hij zijn gezicht zorgvuldig van het raampje van de koets afwendde.

‘U bent weliswaar eigenlijk in uw vaderland gestorven, aan de gevolgen van een onaangename griep,’ hoorden ze de stem van de bezoeker zeggen terwijl ze langs de koets slopen. ‘Maar aangezien mijn bezoek aan u er uiteindelijk toe heeft geleid dat u hier in Londen bent en u zich in de allerbeste gezondheid verheugt, is hier iets flink uit evenwicht geraakt. En correct als ik ben, voel ik me ertoe verplicht om de dood daarom een handje te helpen.’

Paul hield zich vooral bezig met het gevoel in zijn maag en met het uitrekenen van het aantal stappen dat hen nog van de oever scheidde, maar toch sijpelde de betekenis van die woorden zijn bewustzijn binnen en opnieuw bleef hij staan.

Lucy porde hem in zijn zij. ‘Lopen!’ siste ze, terwijl ze zelf al begon te rennen. ‘We hebben nog maar een paar seconden!’

Met slappe knieën zette ook hij zich in beweging, en terwijl hij rende en de naderende oever voor zijn ogen begon te vervagen, hoorde hij uit het binnenste van de koets een afschuwelijke, gedempte schreeuw, gevolgd door een rochelend ‘Duivel!’. Toen heerste er een doodse stilte.

Uit de Annalen van de Wachters

Saffier en zwarte toermalijn, Lucy en Paul, zijn vandaag om 15 uur naar het jaar 1948 gestuurd om te elapseren. Toen ze om 19 uur terugkeerden, landden ze in het rozenperk voor het raam van de drakenzaal, in volkomen doorweekte kostuums uit de zeventiende eeuw.
Ze maakten een nogal verwarde indruk op me en praatten allerlei onzin, dus lichtte ik tegen hun wil lord Montrose en Falk de Villiers in.
Het liet zich echter allemaal heel eenvoudig verklaren.
Lord Montrose herinnerde zich nog precies dat ze in 1948 in de tuin een gekostumeerd feest hadden gehouden, en dat in de loop van de avond een aantal gasten, waaronder ook Lucy en Paul, na het drinken van te veel aardbeienpunch in de goudvisvijver belandden.
Lord Montrose, die de twee het feestterrein had binnengesmokkeld, nam de verantwoordelijkheid voor het voorval op zich en beloofde de twee geruïneerde exemplaren van de rozen 'Ferdinand Picard' en 'Mrs John Laing' persoonlijk te vervangen.
Lucy en Paul kregen te horen dat ze voortaan, in welke tijd dan ook, ver uit de buurt van alcohol moesten blijven.

Bericht, J. Mountjoy, adept tweede graad
22 januari 1993

Mountjoy is een verklikker

1

'Dame en heer, dit is een kerk! Hier mag je niet zoenen!'

Geschrokken keek ik op en ik deinsde achteruit in de verwachting een ouderwetse pastoor in wapperend habijt en met een verontwaardigd gezicht op me af te zien rennen, helemaal klaar om een preek op ons neer te laten donderen. Maar het was niet de pastoor die onze zoen had onderbroken. Het was niet eens een mens. Het was een kleine waterspuwer, die op de kerkbank vlak naast de biechtstoel hurkte en mij nu net zo verbluft aanstaarde als ik hem.

Terwijl dat eigenlijk nauwelijks mogelijk was. Mijn toestand kon je beslist niet meer met verbluftheid omschrijven. Om eerlijk te zijn had ik eerder zoiets als een kolossale denktechnische pauze.

Alles was begonnen met die kus.

Gideon de Villiers had mij, Gwendolyn Shepherd, gekust.

Natuurlijk had ik me moeten afvragen waarom hij op het idee was gekomen dat dit het juiste moment voor een kus was – in een biechtstoel in een kerk ergens in Belgravia in het jaar 1912 waar we onze toevlucht hadden gezocht – vlak nadat we ternauwernood

aan een hinderlaag in het huis van mijn betovergrootmoeder waren ontsnapt. (Overigens was het helemaal niet makkelijk om over kinderkopjes te rennen in een enkellange, strakke matrozenjurk en elegante enkellaarsjes.)

Ik had een vergelijkende analyse kunnen maken van de kussen die ik van andere jongens gekregen had en me kunnen afvragen waar het aan lag dat Gideon zoveel beter kon zoenen.

Ik had ook kunnen nadenken over het feit dat er een wandje met daarin een biechtraampje tussen ons in zat, waar Gideon zijn hoofd en zijn armen doorheen gewrongen had, en dat dat niet de ideale omstandigheden voor een zoen waren, nog afgezien van het feit dat ik niet nog meer chaos in mijn leven kon gebruiken nu ik pas drie dagen geleden had ontdekt dat ik het tijdreisgen van mijn familie geërfd had.

Maar de waarheid was dat ik helemaal niets dacht, behalve misschien 'O!' en 'Mmm…' en 'Meer!'

Daardoor had ik ook het trekkende gevoel in mijn buik niet echt opgemerkt, en pas op dit moment, terwijl de kleine waterspuwer zijn armen over elkaar sloeg en me vanaf zijn kerkbank met fonkelende ogen aanstaarde, pas nu mijn blik op het poepbruine gordijn van de biechtstoel viel dat net nog van groen fluweel was, drong langzaam tot me door dat we in de tussentijd teruggesprongen waren naar het heden.

'Shit!' Gideon trok zich terug naar zijn kant van de biechtstoel en wreef over zijn achterhoofd.

Shit? Ik donderde met een klap omlaag uit de zevende hemel en vergat de waterspuwer. 'Zo beroerd vond ik het nou ook weer niet.' Ik zei het zo nonchalant als ik kon. Helaas was ik behoorlijk

buiten adem en kon ik Gideon niet recht in de ogen kijken zonder rood te worden. Ik staarde dan ook maar naar het biechtstoelgordijn, alsof niets me meer boeide dan bruin polyester.

Jemig! Ik was bijna honderd jaar door de tijd gereisd zonder iets te merken doordat die kus me zo volkomen en totaal… verrast had. Ik bedoel, het ene moment loopt die gast alleen maar op je te mopperen, het volgende zit je samen midden in een achtervolging en moet je je in veiligheid zien te brengen voor mannen met pistolen, en plotseling – als uit het niets – beweert hij dat je heel bijzonder bent en kust hij je. En hoe… Ik werd meteen jaloers op alle meisjes op wie hij geoefend had.

'Niemand te bekennen.' Hij spiedde even langs het gordijn en stapte toen naar buiten, de kerk in. 'Mooi. We nemen de bus terug naar Temple. Kom, ze verwachten ons vast al. Onderweg kunnen we bedenken wat we ze precies gaan vertellen.'

Verbluft schoof ik het gordijn opzij en staarde naar Gideon. Betekende dit dat hij gewoon weer wilde overgaan tot de orde van de dag? Na een kus (of natuurlijk liever nog ervoor, maar daarvoor was het nu te laat) zou je misschien eerst een paar dingen moeten ophelderen, toch? Was die zoen een soort liefdesverklaring geweest? Waren Gideon en ik nu misschien zelfs een stel? Of hadden we alleen een beetje zitten kussen omdat we even niks beters te doen hadden?

'In deze kleding ga ik niet met de bus,' verklaarde ik beslist, terwijl ik zo waardig als maar mogelijk was opstond. Ik had nog liever mijn tong afgebeten dan hem een van de vragen te stellen die me te binnen schoten.

Mijn jurk was wit met hemelsblauwe linten in de taille en langs

de kraag, vermoedelijk vreselijk hip in het jaar 1912, maar zeker niet geschikt om je in de eenentwintigste eeuw mee in het openbaar vervoer te vertonen. 'We nemen een taxi.'

Gideon draaide zich naar me om, maar sprak me niet tegen. In zijn nette jasje en broek met vouwen leek hij zich ook niet echt buswaardig te voelen. Terwijl hij er toch erg goed uitzag, zeker nu zijn haren niet meer zo strak achter zijn oren gekamd waren, maar in warrige lokken over zijn voorhoofd vielen.

Ik stapte ook naar buiten, het schip van de kerk in, en huiverde. Het was hier binnen ijskoud. Of was ik gewoon moe, omdat ik de afgelopen dagen nauwelijks aan slapen toe was gekomen? Of kwam het door wat er zojuist gebeurd was?

Vermoedelijk had mijn lichaam alleen in het afgelopen uur al meer adrenaline aangemaakt dan in alle zestien jaren daarvoor. Sinds mijn eerste tijdsprong was er zo veel gebeurd en ik had zo weinig tijd gehad om erover na te denken; mijn hoofd leek bijna uit elkaar te knallen van alle informatie en emoties. Zo voelde het in ieder geval. Als ik een personage in een strip was geweest, had er nu een denkwolkje boven mijn hoofd gezweefd met daarin gigantische vraagtekens en bliksemschichten. En misschien een paar doodshoofden, aangezien Gideon absoluut niets deed om enige orde in mijn innerlijke chaos te scheppen.

Ik vermande me. Als hij wilde overgaan tot de orde van de dag… prima, dat kon ik ook. 'Oké, laten we dan wegwezen hier,' zei ik bot. 'Ik heb het koud.'

Ik wilde langs hem lopen, maar hij pakte me bij mijn arm.

'Luister eens, over net…' Hij stopte, waarschijnlijk in de hoop dat ik hem in de rede zou vallen.

Wat ik natuurlijk niet deed. Ik wilde maar al te graag weten wat hij te zeggen had. Bovendien had ik moeite met ademhalen, zo dicht stond hij bij me. We keken elkaar ongeveer drie seconden aan, toen deed hij nog een poging.

'Die zoen… dat had ik…'

Weer zweeg hij. Maar in gedachten maakte ik de zin automatisch af: *…niet zo bedoeld.*

O ja, tuurlijk, maar dan had hij het gewoon niet moeten doen, toch? Anders is het net zoiets als een gordijn in de fik steken en je er vervolgens over verbazen dat het hele huis in lichterlaaie staat. (Oké, stomme vergelijking.) En vanwaar al dat gestotter? Ik wilde het hem absoluut niet gemakkelijker maken en keek hem koel en afwachtend aan. Dat wil zeggen, ik probeerde hem koel en afwachtend aan te kijken, maar in werkelijkheid had ik waarschijnlijk zo'n 'Ik ben de lieve kleine Bambi, schiet me alsjeblieft niet dood'-blik, ik kon er niets aan doen. Het enige dat er nog aan ontbrak, was dat mijn onderlip zou gaan trillen.

Dat had ik niet zo bedoeld. Kom op, zeg het dan!

Maar Gideon zei helemaal niets. Hij trok een haarspeld uit mijn verwarde haren (mijn opgestoken kapsel uit 1912 was tijdens de ontsnapping volledig geruïneerd), nam een lok in zijn hand en wikkelde die om zijn vinger. Met zijn andere hand begon hij mijn gezicht te strelen en toen boog hij zich naar me toe en kuste me opnieuw, deze keer heel voorzichtig. Ik sloot mijn ogen… en meteen gebeurde weer precies hetzelfde als zojuist: mijn hersens hielden een weldadige denkpauze. Ze zonden niets anders meer uit dan 'O', 'Mmm' en 'Meer!'

Helaas duurde het niet langer dan tien seconden, totdat een

stem vlak naast ons geërgerd zei: 'Zijn jullie nou alweer bezig?'

Geschrokken gaf ik Gideon een duwtje tegen zijn borst en toen staarde ik recht in de tronie van de waterspuwer, die intussen met zijn kop omlaag van de galerij bungelde waar we onder stonden. Shit, shit, shit.

Gideon had mijn haar losgelaten en een neutraal gezicht opgezet. Och nee! Wat moest hij nou van me denken? In zijn groene ogen stond niets te lezen, hoogstens lichte verbazing.

'Ik… ik dacht dat ik iets hoorde,' mompelde ik.

'Oké,' antwoordde hij langzaam maar beslist vriendelijk.

'Je hoorde míj,' zei de waterspuwer, en hij herhaalde het, waarbij hij de nadruk anders legde: 'Je hóórde mij!' Dat was waar. En helaas zag ik hem ook. Hij was ongeveer zo groot als een kat en zijn gezicht leek ook wel wat op dat van een kat, maar behalve twee puntige, grote lynxoren had hij daartussen bovendien twee ronde hoorntjes. Verder had hij vleugeltjes op zijn rug en een lange geschubde hagedissenstaart, die eindigde in een driehoek en opgewonden heen en weer zwiepte. 'En je kunt me ook zien!'

Ik gaf geen antwoord.

'Dan kunnen we maar beter gaan,' zei Gideon.

'Je kunt me zien en horen!' jubelde de kleine waterspuwer. Hij liet zich van de galerij op een kerkbank vallen en hupte op en neer. Zijn stem klonk hees, als van een verkouden kleuter. 'Ik merkte het heus wel!'

Nu alsjeblieft geen fouten maken, dacht ik, anders zou ik hem nooit meer kwijtraken. Ik liet mijn blik nadrukkelijk ongeïnteresseerd over de banken glijden terwijl ik naar de deur van de kerk liep. Gideon hield hem voor me open.